

ERIN HUNTEROVÁ

ZEMĚ ODVÁŽNÝCH

KREV A KOSTI

Albatros

Země odvážných

Krev a kosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Země odvážných: Krev a kosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZEMĚ
ODVÁŽNÝCH
KREV A KOSTI

ZEMĚ
ODVÁŽNÝCH
KREV A KOSTI

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Kristýna Wanková

Bravelands: Blood and Bones

Copyright © 2018 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Kristýna Wanková, 2022

Map art © Virginia Allyn, 2018

Interior art © Owen Richardson, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-06815-2

ISBN e-knihy 978-80-00-06873-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06874-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06872-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové

PROLOG

Pod Větroňčinými rozložitými černými křídly se náhle vzedmuly vzdušné proudy a rozhodily ji v letu. Supice s očima přimhouřenýma proti dešti naklonila letky a stočila se vstříc vřavě a zmatku běsnícího vichru.

„Měli bychom si najít úkryt,“ křikl Černopeřec po jejím boku. Náhle je oslnil bělostný úder blesku, který vmžiku zaryl své rozvětvené drápy do savany hluboko pod hejnem supů s bílými zády.

„To nemůžeme,“ zaskřehotala Větroňka. „Musíme se k vlaštovkám dostat včas!“

Oblohu znovu proťal blesk a Větroňka si nebyla jistá, jestli ji Černopeřec přes to hromobití a burácení deště vůbec slyšel. Neměla tušení, jak se vlaštovky popasují s takovou bouří. Vždyť ani pro ni a její hejno s velkými, silnými křídly to není snadné. Vtom však malé ptáčky zahlédla – letěli kousek před

nimi směrem na sever. Měli co dělat, aby udrželi svou šípovitou formaci, ale jejich vůdce dál neochvějně rozrážel poryvy bouře.

„Rychlíku!“ vrískla Větroňka. „Rychlíku, počkej!“

Máchání jeho maličkých křídel na okamžik ustalo, takže se snesl níž, hned nato však vzlétl vzhůru k ní. Pohled jeho jasných oček byl tvrdý a odhodlaný.

„A na co máme čekat?“ zašvitořil. „Nech nás být, Větroňko!“

„Velký duch se vrátil, Rychlíku, přísahám,“ křikla Větroňka. Obrovská supice s malým ptáčkem kolem sebe navzájem kroužili, zatímco je bičoval déšť. „Nesmíte na Zemi odvážných zanevřít!“

„To Velký duch zanevřel na nás,“ odpověděl vůdce vlaštovek. „Tak proč bychom tu zůstávali? V Zemi severu opět vládne klid a pohoda. Toužíme po ní. Léto uhání na sever, Větroňko, a my letíme s ním!“

Z formace se oddělila další vlaštovka a přidala se k nim. „Tohle místo není nic pro nás!“ štěbetala. „V téhle roční době Velký duch takové bouřky nesesílá, takže je skutečně pryč! V Zemi severu je slunce mírné a můžeme tam v klidu vychovávat ptáčata.“

„Vím, že jste kočovníci,“ zaskřehotala Větroňka. „Ale dosud jste přece vždy čekali na znamení od Velké matky.“ Vlaštovky se vrhly zpátky do hejna a pokračovaly přímo proti bouři, ale Větroňka vylétla vedle nich. „Letošek byl prapodivný a strašlivý, ale Země odvážných je stále Zemí odvážných.“

„Ano, Velká matka nám vždy řekla, kdy máme začít migrovat,“ odpověděl Rychlík. „Ale tenhle nový Velký otec? Ten nám neřekl vůbec *nic*.“

„Nedal nám žádné znamení,“ vložila se do toho další vlaštovka. „Tak odlétáme, dokud to ještě jde. Tohle místo není nic pro nás.“

„A kdo ví, jestli se vůbec kdy vrátíme,“ dodal Rychlík hořce. „Jen se podívej na tu bouři, Větroňko! To nám chceš skutečně tvrdit, že byla obnovena rovnováha? Proč bychom neměli Velkého ducha odvrhnout? Vždyť on nás také odvrhl!“

Větroňka šklubla konečky křídel, vznesla se a stočila ke straně, potom se v široké spirále spustila dolů. Vichr jí sice cuchal peří, liják ji bičoval do očí, ale přesto pod sebou rozeznala osamělý, bleskem sežehnutý strom. Vlna zármutku a porážky s ní cloumala mnohem silněji než ten nepřirozený nečas.

Musíme si konečně odpočinout. Černopeřec měl pravdu.

Když se celé hejno vrhlo skrze běsnící živly dolů za ní, uslyšela za zády Černopeřcovo drsné zaskřehotání. „Udělal jsi, co se dalo, Větroňko.“

„Opravdu?“ Připadala si sklíčená a nebývale bezmocná. „A přesto jsem je nedokázala zastavit. Rychlík se svým hejnem odtáhne. Zklamala jsem Velkého ducha.“

Roztříštěný kmen Rozeklaného stromu se v dešti černě leskl, třemi pokroucenými pařáty se zarýval do nebe. Větroňkou náhle projela touha ucítit strom pod nohama, dosednout na jeho větve, schovat si hlavu a dát odpočinout znaveným svalům. Roztáhla křídla a naklopila je, čímž se zpomalila v letu.

A vtom nebe vybuchlo bělostně žhnoucím jasem a každičkový mrak, každičké stéblo trávy se na okamžik stříbřitě zablesklo.

Zášleh Větroňku odhodil vzad. Křídlem zavadila o křídlo jiného supa a celé hejno se na okamžik proměnilo ve změř hořečně máchajících křídel a nesourodou vřavu vřeštěcích a skřehotajících hlasů. Jakmile Větroňka znovu nabrala balanc, uhořel jí do nozder odporný zápach spáleniny. S deštěm se mísil

černý kouř a lesklý popel. Z Rozeklaného stromu vyšlehl jiskřivý plamen.

Ten oheň mi málem sežehl křídla. I celé mé hejno...

„K zemi!“ V hlase jí burácel strach.

Supi jeden po druhém klesali k zemi, stahovali křídla a hned jimi zase máchali a dělali skákavé kroky, dokud se pařáty pevně nezachytili na promáčené hlíně nebo kluzkých kamenech. Větroňka si uvědomila, že sotva popadá dech.

Po sežehnutých křídlech jim stékaly proudy vody, zatímco se k sobě tiskli a přihlíželi, jak Rozeklaný strom hoří.

„Je to znamení,“ zašeptal Černopeřec.

„Ano,“ krákla Větroňka. Srdce jí svírala předtucha záhuby, a ona mohla jen pozorovat běsnění plamenů. „Ano, Černopeřeče. Číhá na nás veliké nebezpečí.“

„Zase,“ zamumlal a zavřel oči.

„Musíme se ukrýt v lese,“ promluvila ke všem hlasem, který zněl z úleku mdle. „Pojď, mé hejno.“

Znovu roztáhla křídla a s Černopeřcem po boku se vrhla k obloze. Ke korunám stromů to nebylo daleko, a přece ji ta cesta vyčerpala. Nemotorně dosedla, pařáty obtočila kolem větve vysoko nad zemí a obrátila pohled zpět k Rozeklanému stromu, z něhož stále ještě šlehalo vysoké plameny vstříc deštěm zmáčenému nebi.

Velký duchu, já vím, že jsi s námi. Víš to.

Skličně si schovala hlavu do křídel a zavřela oči.

Stále v tebe věřím. Ať už se na nás řítí jakékoli nebezpečí, ochraňuj nás před ním. Ochraňuj Zemi odvážných...

KAPITOLA I

Oblohu z rodu Poutníků bolelo na plicích a šedou kůži měla tak zmáčenou, že získala téměř černý odstín. Připadala si slabá v kolenou a její obvykle silné a spolehlivé nohy jí teď divoce podkluzovaly v bahně, když uháněla lesem. Bála se, že se každou chvíli smekne a svalí na zem.

A přece nemohla zastavit. Do očí, uší i chobotu ji šlehalý větve a málem zakopla o jednu, která nedávno spadla ze salámovníku, přesto se však slonice potácela dál, poháněná nějakou vnitřní silou, již nedokázala vysvětlit.

Musím se tam dostat.

Kam?

To nevím, ale musím!

Hustá vegetace se před ní náhle rozestoupila a Obloha vklopýtala na okraj malé mýtiny. Vše na okamžik ozářil úder

blesku nad korunami stromů a mladá slonice se zajíkla hrůzou.

Stála tam skupinka paviánů se vztyčenými ocasy a rozzuřeně nakrčenými čenichy. Byl s nimi také mladý lev bez hřívky, který se výhružně skláněl nad něčím uprostřed kruhu. Pohled na lva ve společnosti paviánů už Oblohu nemohl překvapit – ne po všem, co se událo během minulých ročních dob – výraz v jeho tváři ji však šokoval.

To je Hrdina! Hvězdné lvíče! Ale sotva bych ho poznala.

Tyčil se nad dalším paviánem, který celý zkrvavený a vystrašený ležel na zemi. Lev měl rozevřené čelisti, z nichž mu odkapávaly sliny, cenil dlouhé zuby a jeho jantarové oči se leskly odhodláním zabíjet.

„Podvedl jsi nás!“ zařval Hrdina na paviána. Obloha náhle s úlekem pochopila, kdo to je – Trn Středolístek z Tlupy z Jasného lesa.

Ucítila svíravou bolest v nitru. Tihle dva, lev a pavián, si přece byli tak blízcí. A teď se Trn válí v bahně pod Hrdinovými čelistmi.

Jako by se všechno v Zemi odvážných rozbilo, pomyslela si Obloha. Pozvedla chobot.

„Přestaňte!“ Její výkřik se rozlehl po celé mýtině.

Všichni paviáni se k ní vmžiku polekaně obrátili, ale Hrdina ani nevzhlédl. Dál na svého zajatce shlížel s neoblomnou zuřivostí. „Teď zemřeš, zrádce!“

Obloze bylo jasné, že nemá na vybranou. Rozběhla se.

Paviáni se před ní za poplašeného výskotu a vrískotu vyděšeně rozutekli a vyklidili jí cestu. Hrdina už se vrhal po Trnově

hrdle, ale dřív, než se jeho tesáky stačily zakousnout a zabít, narazila mu Obloha hlavou do ramene.

Hrdina přelétl celou mýtinku. Dopadl na pokroucený kmen fíkovníku a bezvládně se svezl k zemi.

Obloha na něj chvíli zírala a vydechla úlevou, i když ji z toho, co právě udělala, mrazilo po celém těle. Trn Středolístek u jejích nohou zakňoural a potácivě vstal.

„Obloho! *Děkuju ti,*“ zachraptěl.

Obloha mu nedokázala odpovědět. Když teď výbuch lité energie opadl, šouravě se vydala přes mýtinu k místu, kde v dešti bez hnutí ležel Hrdina z Velikánovy smečky.

Prosím, Velký duchu, ať je naživu!

Přiložila mu chobot na zlatavý bok – a vtom už nebyla Oblohou z rodu Poutníků, vnučkou poslední Velké matky. Stalo se z ní maličké lvíče, které s vysoko zdviženým ocáskem poskakovalo po pláních za krásnou lvicí. *Jmenuju se Rychlostino lvíče. Mým otcem je Velikán z Velikánovy smečky.*

Obloha poplašeně odtáhla chobot, srdce jí v hrudi bušilo tak prudce, až to bolelo. Zůstala nehybně stát, dokud se jí z vidiny nepřestala točit hlava. Musí si teprve zvyknout na svůj nový dar – schopnost nahlédnout do vzpomínek kohokoli, koho se dotkne. Bylo to zneklidňující, ale aspoň to znamenalo, že Hrdina žije.

Trn byl po jejím boku. Dřepěl na podsaditých hýždích a nervózně pokukoval po lvovi, který býval jeho přítelem. Kožich měl umazaný od krve, hustý liják ho celého zmáčel a byl na něj žalostný pohled. *Ale ani jeho zranění nejsou smrtelná,* pomyslela si Obloha s úlevou. Hrdina neměl dost času, aby ho zabil.

„Ach Hrdino,“ zamumlal Trn a zavřel oči. „Nemůže za to, Obloho.“

„Co se stalo?“ zeptala se. „Proč na tebe Hrdina zaútočil?“

„Kvůli Žahavci Korunolístkovi.“ Trn utrápeně zkřivil tvář. „Teď si říká Velký otec.“

Oblohy se zmocnila vlna smutku. Na okamžik se nedokázala pohnout. Z pocitu, že je to celé úplně *špatně*, nemohla popadnout dech a připadala si ztracená.

Trn se trpce zakabonil. „Žahavec ho proti mně poštvál. A taky všechny ostatní. Nemůžu to dávat Hrdinovi za vinu, ani nikomu z tlupy. Žahavec umí být velmi přesvědčivý.“

Obloha nemohla Trnovým slovům uvěřit. *Žahavec Korunolístek je teď Velkým otcem? To přece nedává žádný smysl. Velkého ducha v sobě nesu já!*

Vzkypělo v ní odhodlání. Byla napáchána škoda. A na ní teď je, aby to napravila.

„Trne, musíme odsud pryč,“ řekla zasmušile. „Hrdina bude v pořádku, neboj. Zdá se, že má pár zlomených žeber, ale to se zahojí. Zato *my* nebudeme v pořádku, jestli odsud neodejdeme. Ti pavíáni se brzy vzpamatují a vrátí se.“

Trn se roztřeseně vyškrábal na všechny čtyři. Než stihl cokoli namítnout, Obloha mu kolem těla obtočila chobot a vyzvedla si ho na ramena.

A v tu ránu nebylo po dešti ani stopy.

Skrze koruny stromů na ni dopadal skvrnitý sluneční svit a zahříval jí kožíšek, zatímco seděla na své oblíbené větvi ebenovníku. Právě bořila tesáky do lahodného a voňavého manga. Přála si, aby se o něj mohla podělit s Bobulkou.

Obloha se energicky oklepala, aby tu vidinu zaplašila. „Drž se pevně, Trne!“

Ucítla, jak jí prackami sevřel okraje uší, a klusem se rozběhla mezi stromy. Kolem se lámaly větve a k zemi se snášelo listí. Zmizet beze stopy nebylo možné, ale bouře nepřestávala divoce běsnit a s trochou štěstí jim snad déšť poskytne dostatečné maskování. Obloha s pocitem naléhavosti zrychlila natolik, jak jen to ve zrádném terénu šlo.

Ale ať utíkala seberychleji, přece jen nedokázala uniknout vzpomínkám, které k ní proudily skrze Trnovo sevření. *Na větvi ebenovníku vedle ní seděla paviánka s velkýma jasnýma očima a plaše se usmála, když jí Trn nabídl polovinu manga.*

„Budeme spolu,“ řekla Bobulka tiše. „Vím, že skončíme ve stejné kastě, Trne. Z hloubky duše to vím. Jsme pro sebe stvořeni, ty a já.“

Trnovo srdce přetévalo láskou. „I já to vím, Bobulko...“

Obloha se prudce nadechla. *Tahle vzpomínka je soukromá!* Začala čelisti, dál se prodírala neutuchajícím deštěm a snažila se přitom myslet jen na další krok a na ten následující.

Když měla konečně pocít, že je bezpečné zastavit, nebe už bledlo v šedavém, bezútešném úsvitu. Vyčerpaný Trn napůl dřímával s hlavou opřenou o její krk, ale Obloha ho postrčila konečkem chobotu, aby se probudil.

Mladý pavián sešplhal na bahnitou zem, otíral si déšť z očí a mžikal na zšeřelou mýtinu. „Kde to jsme?“

„V bezpečí. Aspoň prozatím.“ Obloha se zadýchaně položila. „Můžeme si tu promluvit. Pověz mi všechno, Trne. Nemůžu uvěřit, že se tě Hrdina pokusil zabít.“

„A taky by to býval udělal, nebýt tebe.“ Trn se otrásl. „Ale stejně mu to nemám za zlé.“

„A to mu nakázal tvůj vlastní Korunolístek?“ Obloha zmatečně kroutila hlavou.

„To je dlouhý a strašný příběh. Ale podařilo se mu všechny obelstít. Víš, jak se stal Korunolístkem? Tak, že poslední dva zabil. Kůru i Červa.“

Obloha na něj zírala jako omráčená. „To jistě ne...“

„Ano,“ řekl Trn. „Zjistil jsem to a přišel s tím za ním. A od té doby hledá způsob, jak se mě zbavit. V noci už to vypadalo, že ho snad skutečně našel.“

Obloha tomu stěží dokázala uvěřit. „A teď se prohlašuje za Velkého otce? A co Pancíř?“

„Je mrtvý,“ odpověděl Trn. „Žahavec už ho nepotřeboval, a tak proti němu poštvál všechna zvířata. Ale to není všechno, co provedl, Obloho.“ Upíral na ni pohled plný soucitného zármutku. „Pancíř zabil tvou babičku, aby se mohl stát Velkým otcem – to už teď ví celá Země odvážných. S tím plánem ale nepřišel sám. Byl to...“

„Žahavec,“ zachraptěla.

Trn okamžik mlčel. Potom přikývl. „Je jako pavouk, co snová pavučiny, do kterých nás všechny chytí.“

Obloha potřásla ušima, ale ne snad proto, že by to nechtěla připustit. V žilách se jí rozlil bolestný hněv plný bezmoci. „*Žahavec Korunolístek nechal zabít Velkou matku.*“

„Ano. Mrzí mě to, Obloho. Moc mě to mrzí.“ Natáhl se jí po noze. Obloha by se od něj ráda nechala utěšit, ale přesto se odtáhla, aby se vyhnula jeho doteku. „Ztráta Velké matky je strašlivá pro

nás všechny. Ale pro tebe obzvlášť. A udělat něco takového dřív, než stihla předat Velkého ducha svému nástupci? To je čisté zlo, Obloho.“

„To ano.“ Slonici stále víc a víc rozpaloval hněv. „Tohle Žahavcovi nesmí projít, Trne. Nedovolíme mu to. Nejenže svým činem porušil Kodex. Myslím, že tím rozvrátil celou Zemi odvážných.“

„A proto se ho musíme zbavit,“ zavrčel Trn.

„Ano.“ Obložina zloba se proměnila v urputné odhodlání. „Musíme Žahavce vyhnat, daleko ze Země odvážných.“

Trn odhalil tesáky. Podíval se Obloze přímo do očí. „Nemluvil jsem o vyhnání,“ řekl opatrně.

Ta slova jí zchladila krev. Zatímco mu oplácela pohled, pocítila náhle klidnou jistotu, která jí zastavila třas v nohou.

„Ne, Trne. *Smíš zabít, jen abys přežil*, pamatuješ? Naložíme s Žahavcem v souladu s Kodexem Země odvážných.“

„On sám se Kodexem neřídí!“ namítl Trn hořce. „Porušil ho nesčítelněkrát! Jak si představuješ, že ho donutíš, aby odešel?“

Obloha sklonila chobot a foukla na zem mezi svými chodidly. „Jde o to, Trne... Musím ti to povědět. Něco se mi stalo. Dostala jsem úkol.“

„Jaký úkol?“

Zhluboka se nadechla a vzhlédla k němu. „Velký duch,“ pronesla vážně. „Nesu ho. Je se mnou, ve mně.“

Trn vykulil oči a na okamžik vypadal jako omráčený. „Chceš říct... že jsi nová Velká matka?“

„Ne!“ pospíšila si Obloha. „Ne, to nejsem. Mým úkolem je najít nového Velkého rodiče a Velkého ducha mu předat.“ Odhlédla stranou. „Vím, že to zní šíleně.“

Trn zadumaně nakrčil čenich. Nakonec zvolna přikývl.

„Myslím, že to chápu, Obloho. Velký duch přece musí někde být, je to tak? A rozhodně není v Žahavcovi.“

Obloha mluvila odhodlaně. „Prozatím se mu povedlo všechny ošálit, ale to se změní, až se objeví skutečný Velký rodič. Pak ho zvířata vyženou pryč tak, jak si zaslouží, a nikdo nebude muset porušit Kodex.“

Mladý pavián ji fascinovaně pozoroval, zatímco si osahával poranění na čenichu. Chvilí nemohl najít ta správná slova. Nakonec se zeptal: „Jaké to je, Obloho? Mít v sobě Velkého ducha.“

„To se dá těžko popsat.“ Obloha se náhle zastyděla. „Je to jako nějaká... síla, v mých kostech, v kůži i v krvi. Ale je ode mě oddělená. Myslím...“ Vzpomněla si na horečný úprk, který ji hnal do lesa, aniž by věděla, co tam najde. „Myslím, že to byl právě Velký duch, kdo mě k tobě zavedl. Nějak jsem asi tušila, že se někdo chystá porušit Kodex.“

Trn se posadil, ale nepřestával na ni zírat. „Pak jsem Velkému duchu vděčný stejně jako tobě,“ řekl tiše. „Skutečně ví úplně o všem.“

Obloha mlčky přikývla a prohrábla chobotem bahno. Potom znovu vzhlédla.

„Jenže, Trne... Země odvážných je tak obrovská. Někde tam je zvíře, které bude naším novým Velkým rodičem – musím ho najít, ale netuším, kde začít.“

„Neboj, Obloho. Když tě Velký duch přivedl ke mně, dovede tě i k novému Velkému rodiči. Uvidíš.“

Obloze se po jeho slovech ulevilo. Velký duch v ní má důvěru. A ona mu tu důvěru musí oplatit.

Někde ve stromoví praskla větev. Obloha sebou trhla a natočila uši vpřed. „Už jsme tu moc dlouho,“ řekla Trnovi. „Měl bys utéct. Žahavec tě bude hledat.“

„Ano, to vím,“ zamručel. „Ten se jen tak nevzdá. Jakmile ví, co chce, prostě natáhne pracku a vezme si to.“ Oklepal se, až mu z kožichu odlétla sprška vody, a pak se na ni zazubil. „Ale tvoje společnost mi bude chybět. Ještě jednou ti děkuju, Obloho z rodu Poutníků. Dlužím ti za záchranu života. Hodně štěstí.“

Slonice přihlížela, jak se otáčí a míří mezi stromy. Nejprve se pohyboval pomalu, pak však nečekaně skočil na nízkou větev a šplhal stále výš, až jí nakonec zmizel z dohledu.

Obloha bez hnutí naslouchala slábnoucímu šelestění a křoupání listů, dokud si nebyla jistá, že je pryč. Potřásla ušima a vyfoukla z chobotu vzduch. Trn je v bezpečí, alespoň prozatím.

I já bych už měla jít – dřív, než Žahavec znovu zaútočí.

KAPITOLA 2

Trn by se nikdy nenadál, že mu liják bude chybět. Vzduch, který vdechoval do plic, byl horký a srst měl v tíživém žáru celou splenou. Přesto běžel dál, řítit se přes prohlubně i padlé větve, a přestože sotva popadal dech, neodvažoval se zastavit. Silnokmeni už si pro něj jistě jdou. Musí se svým vražedným pronásledovatelům vzdálit, jak jen to jde.

Na Hrdinu myslet nechtěl. A přesto mu hlavou probíhaly nechtěné vzpomínky na ty strašlivé okamžiky. Doširoka rozvřeně čelisti, dlouhé smrtící tesáky, horké sliny stékající na jeho tvář, puch krve uštvaných zvířat.

Bývaly doby, kdy se radostně nechával vozit na Hrdinových zádech, kdy si spolu hráli, dělali si plány a chodili společně na lov. *Jak se to všechno mohlo tak strašně pokazit?*

Hloupá otázka, odpověděl sám sobě, zatímco mu v hrdle sí-

pal horký dech. *Sám jsem věřil všem Žahavcovým lžím. Jak bych se mohl na někoho zlobit za to, že je stejně naivní?*

Zmocnilo se ho zoufalství. Netušil, co dělat, aby ostatní přesvědčil o tom, jak se věci mají ve skutečnosti. Hrdina Žahavec zbožňoval natolik, že byl připraven Trna na jeho rozkaz zabít. Ještě horší však byla vzpomínka na výraz v Bobulčině tváři, když Trna obvinili ze zločinů jejího otce. Krásné paviance se v očích zračilo zhnusení a odpor.

Dal bych cokoli, abych jí mohl ukázat pravdu, abych ji získal zpátky. Jenomže netuším jak.

„Neplýtevej energií!“ okřikl se nahlas, celý zadýchaný. Dřív než bude moct dát do pořádku všechny ty pohromy, které Žahavec Zemi odvážných způsobil, musí udělat jedno: zůstat naživu.

Konečně vpadl na mýtinu, na níž uviděl známý hájek krotounů. Za ním stál obrovský salámovník s dutinou vysoko v kmene, do níž se po vyhnání z Tlupy z Jasného lesa ukryl Ořech.

Trnova úleva však neměla dlouhého trvání. Co si vlastně představuje, že tu najde? Zpomalil krok a obezřetně se rozhlížel kolem, zatímco se plížil ke stromu.

Na trávě vedle kmene se skvěla krvavá skvrna a ve větvích a na ostnech visely zachycené chomáče srsti. Jistě je to Hvězdolístčina krev. Žahavcovi strážci, Silnokmeni, museli starou pavianku z dutiny v kmene násilím vyvléct. Ořechův úkryt nebyl dostatečně utajený, aby ji ochránil.

Sevřelo se mu srdce. Hvězdolístka se k němu vždy chovala vlídně. A její syn Blátíčko býval jeho nejlepším kamarádem na celém světě. Jenže teď Blátíčko věří, že jeho matku zavraždil Trn. *Žahavec mi bere úplně všechny.*

Nad tím teď ale hloubat nesmí. Začal šplhat po kmeni, cítil, jak se mu pod drápy odlupují kusy tlusté strupaté kůry. Jak se blížil k dutině, musel přemocť nával děsu a zatínal čelisti v předtuše, že tam objeví Ořechovo roztrhané tělo.

Vydechl úlevou. Dutina byla prázdná. Možná se Ořechovi přece jen podařilo utéct? Když spolu vyrůstali v Tlupě z Jasného lesa, byl Ořech jeho nepřítelem, ale smrt mu Trn přesto nepřál. Vždyť i Ořech se koneckonců stal obětí Žahavcových lží a intrik, když byl zostuzen a vyhnán z tlupy.

Jenže netušil, co si teď počít. Sešplhal po kmeni dolů. Lehce dopadl na zkrvavenou trávu a rozhlížel se. Ořecha nikde neviděl a zavolat na něj se neodvažoval. Kdo ví, jak jsou Silnokmeni blízko.

Zmáčené listí kolem šelestilo a padaly z něj kapky vody, Trn však zůstával bez hnutí a naslouchal. Pichlavé křoví na okraji palouku se zdálo polámanější než ostatní a země vedle něj vypadala ošoupaná a rozrytá. Trn uslyšel slaboučký nářek.

Přeběhl ke křoví a sklonil se, aby rozhrnul větve. „Ořechu!“

Nikdy by se nenadál, že mu pohled na zlého paviána způsobí takovou radost. Jenže se mu zastavil dech, když si všiml, v jakém je Ořech stavu. V porovnání s tím nebyly jeho vlastní rány a pohmožděniny nic. Pod zcuchanou srstí pokrývaly Ořechovu kůži krvavé kousance a škrábance a jeho široký čenich vypadal znetvořeně a pochroumaně. Jedno oko měl tak nateklé, že ho nemohl otevřít. Žebra se mu chabě zdvíhala a klesala.

Trn se prodral vedle něj a jemně s ním zatřásl. Ořech vyděšeně zaskučel a ucukl.

„Ořechu, to jsem já. Trn! Musíme jít!“

Ořech malátně pohnul hlavou a snažil se zaostřit jediným otevřeným okem. Zasténal bolestí. „Tr-Trn?“

„Ano. Ořechu, dokážeš se pohnout? Musíme okamžitě odejít, Silnokmeni už se blíží!“

Ořech vystrašeně zadrkotal zuby. Když ho Trn chytil za ramena, statečně se pokoušel posadit.

„Odvedli Hvězdolístku,“ zaskřehotal. „Snažil jsem se jim v tom zabránit, Trne, opravdu. Jenže jich bylo moc.“

„Já vím. Nemohl jsi nic dělat, Ořechu.“

„Ztloukli mě a řekli, že mě tu nechají umřít. Že na mně nikomu nezáleží a nikdo mě odsud nepřijde odtáhnout...“

„Ty nezemřeš,“ prohlásil Trn odhodlaně. *Aspoň doufám.* Ořech vypadal hrozně.

„Co... co se stalo s Hvězdolístkou? Je... je v pořádku?“

„Mrzí mě to.“ Trn mu velice jemně stiskl rameno, ale Ořech i při tak nepatrném doteku sykl bolestí. „Silnokmeni ji zabili.“

„To ne,“ špitl Ořech. „Oni... Ach ne, chudák Blátíčko.“

Trn nesnesl pomyšlení na svého nejlepšího přítele a na to, čím si teď prochází. „Pojď, Ořechu, musíš zkusit vstát. Za chvíli už bude pozdě.“

Mýtinou otráslo náhlé pavíání zavřeštění. Trn ztuhl. Po celém těle se mu zježila srst.

„Slyšels to, Ořechu?“ zašeptal. „To byl Stéblo!“

S Trnovou pomocí se Ořechovi podařilo vyškrábat na nohy, ale funěl u toho bolestí a námahou. Společně se vyplazili z křoví. Trn jednou prackou přidržoval Ořecha kolem zad, rozhlížel se po mýtině a věřil. Vedle zlomeného kmene ležela hromádka téměř čerstvého hyeního trusu.

„Něco mě napadlo,“ šeptal. „I když se ti to asi nebude líbit.“

Opřel Ořecha o balvan, nabral si trus do pracek a pořádně si ho rozetřel po srsti tak, aby se mu dostal až na kůži. Puch to byl ohavný a odporný, ale Trn neměl pochyb, že už není cítit jako pavián. Postavil se na zadní a s plnými hrstmi se obrátil k Ořechovi.

„To teda ne.“ Ořech pomalu zavrtěl hlavou a vycenil tesáky. „To nemyslíš vážně. Ne! Dej ode mě ty špinavý pracky pryč!“

Trn mu nevěnoval pozornost. Stejně se nedokáže bránit. A roz-
tírat po starém nepříteli trus přinášelo Trnovi jisté uspokojení. „Překryje to naši pachovou stopu,“ vysvětlil neústupně. Poku-
sil se o úsměv a dodal: „A lepší neseženeš. Ani Silnokmeni se
nebudou chtít pouštět do křížku s hyenou.“

„Je to nechutný!“ odplivl si Ořech.

„Zmlkni.“ Trn ho vytáhl na nohy. „Jdeme.“

Pohybovali se pomalu. Ořech ošklivě kulhal, oddechoval chrap-
lavě a ztěžka a les byl hustý a spletitý. Vlhké horko se zdálo úmor-
nější než jindy. Trn odsunul stranou nízko visící větve, ta se však
zhoupla zpátky, švihla ho do boku a smetla z něj hrudku zasy-
chajícího trusu.

Podrost vpředu se zdál ještě neproniknutelnější, ale Trn věděl,
že jim nezbyvá než plahočit se dál. Zatímco Ořecha pevně přidr-
žoval, rozhrnul volnou prackou větve a vytvořil cestu pro ně oba.
Vlezli do křoví a z cesty jim odběhl nějaký maličký tvor. Z korun
stromů nad jejich hlavami vzlétli ptáci a poplašeně vrískali.

Snad to neslyšeli Silnokmeni, pomyslel si Trn s úzkostí.

Hustými spletenci větví prolezli na malou mýtinu a Trn na
svého společníka vrhl ustaraný pohled. Ořech měl zavřené oči,

dýchal mělce a sípavě. Ještě horší však bylo, že mu vrstva trusu ze srsti opadávala stejně jako ta Trnova. Přicházeli o kamufláž vlastní pachové stopy.

„Rychle!“ Trn chytil Ořecha za předloktí a pomohl mu přelézť padlý kmen. Dalo to dost práce. Ořech měl sice ošklivá zranění, ale pořád zůstával hřmotným a vytáhlým paviánem.

Mezi stromy prolétlo paviání zavýsknutí a vtom se celý les rozezněl vzrušeným halekáním a křikem.

„Silnokmeni – jsou nám v patách!“ vydechl Ořech. „Ten tvůj hloupej nápad nefunguje! *Zabijou nás!*“

Trn si ho nevšímal. Sotva se teď může začít oddávat rozjímání o tom, jak špatně na tom jsou. *Přemýšlej, Trne!* Musí to mít nějaké řešení. Musí!

„Cítím ty zrádce!“ Stéblův výkřik zněl šeredně hlasitě a zblízka. „Pojďte!“

Na hrozivý okamžik se Trn nedokázal ani pohnout. Zoufale se rozhlížel kolem dokola i vzhůru. Co teď? Silnokmenům nikdy neutečou. *Vyšplhat na strom?*

Byla to jediná možnost, jakkoli špatná. Vyvlekl zbídačeného Ořecha na nohy a s naléháním ho strkal vzhůru po kmeni nejbližšího stromu. V neohrabaném shonu se z něj pod jejich drápy odlupovaly pruhy a kusy kůry a padaly na zem. *Okamžitě poznají, kde jsme.* Trnovi se svíralo srdce strachy, ale přesto se škrábal dál a táhl Ořecha s sebou. Teď nesmí propadnout zoufalství.

S rozbolavělými svaly za sebou nechal nejnižší větvě a s posledním vypětím sil vyvlekl Ořecha na jednu tlustou. Kolem zplihle visela záplava zeleného listí. Trn věděl, že nejsou vidět – jistě jsou však cítit. *Už brzo nás najdou. A bude po nás.*

Bylo těžké myslet jasně, když jim docházel čas. Trn vstal a zoufale pohlédl skrz listí. Potlačil vyděšené zajíknutí. Silnokmeni hluboko pod ním vbíhali na mýtinku. Rozčileně cvakali zuby, větřili a stavěli se na zadní.

„Najděte je!“ vyštěkl Stéblo.

Trn se stáhl zpátky do skrytu listoví, žaludek sevřený úzkostí. Jak se divoce rozhlížel kolem, něčeho si všiml. Z jedné větve kousek výš vyrůstala do strany nějaká vyboulenina. Trn se zhluboka nadechl, když mu svitla jiskřička naděje.

„Ořechu, připrav se k běhu!“

„To nejde! Vždyť nás chytí, nemáme šanci, že...“

„Tady nahoře je včelí hnízdo,“ sykl Trn. „Potřebuju něco, co bych po něm hodil!“

Ořech vykulil oči a začal se horečně rozhlížet kolem. „Třeba tamtu větev?“

Šlo o zakrnělý výhonek, který ztrouchnivěl a odumřel. Trn po něm chmátl a odlomil ho. Byl velký tak akorát. Pavián si přitáhl pracku zpět k tělu a mhouřil oči proti hnízdu.

„Jsou ve stromech!“ ozvalo se zezdola Stéblovo vítězoslavné zavřeštění.

Už není čas. Trn zatnul čelisti a hodil větev.

Letěla přímo na cíl, načež s dutým bouchnutím tvrdě narazila do vršku hnízda. Úl se odlomil, řítil se listovím dolů, a jakmile dopadl, jako střela z něj vylétl černý, rozhněvaně bzučící roj.

„Utíkej!“ křičel Trn.

Popadl Ořecha, řítil se po větvích, přeskakoval z koruny na korunu a hnal se pryč od rozběsněných včel, které kroužily kolem v našťvaném mračnu.

Silnokmeni hluboko pod nimi ze sebe vyráželi kvílivé skřeky. Samým strachem začali jančit, plácali se po těle a chytali se za čenichy. Trn jim nevěnoval pozornost, místo toho popoháněl Ořecha z jednoho stromu na druhý. Na boku a na krku ucítil žhavé píchnutí, ale jen se po zatoulaných včelách ohnal a běžel a skákal dál.

Křik a jekot pronásledovatelů sice slábl, ale Trn nezpomalil. Hnal Ořecha dál, co nejvýš nad zem to šlo. Když už se zdálo, že přeběhli snad polovinu Země odvážných, a Ořech zaostával čím dál víc pozadu, Trn si s úlevou všiml, že stromový porost řídne. Znovu zastavil a čekal na větvi, až ho Ořech doběhne. Pavián se širokou tváří vypadal ještě hůř než předtím, ale neměl dostatek energie, aby protestoval, když ho Trn popoháněl dál.

„Aspoň už tu stromy nerostou tak hustě na sobě,“ utěšoval ho. „Ale zastavit zatím nemůžeme.“

To mu připadalo bezpečné, teprve když padala tma. Ořech se k němu dopotácel, svalil se na zadek a lapal po dechu tak ztěžka, že už mu žádný nezbyval, aby se mohl do Trna pěkně od plic pustit. V podrostu začínaly cvrlikat a kvákat stromové žáby a cvrčci. Trn s bolavou hrudí a unavenými svaly tiše stál a naslouchal.

„Myslím, že jsme je setřásli,“ vydechl nakonec. Poškrábal si bodanec na krku. Vyplatilo se to.

„Ale kam půjdeme teď?“ zeptal se Ořech plačtivě a šklebil se bolestí z vlastního poštípání. Váhavě se nahnul, aby si zuby vytáhl žihadlo z ramene, načež mu hlava zůstala viset, jako by ji už nedokázal zvednout. „Nikde není bezpečno.“

„No,“ spustil Trn a nakrčil čenich. „Snažil jsem se na něco přijít. A mám nápad.“

„To bude zase hrůza,“ zakňoural Ořech. „*Všechny* tvoje nápady jsou hrozný.“

Trn tušil, že tenhle nápad bude Ořech považovat za ten úplně nejhorší. Opřel se zády o ohbí tlusté větve. Místo, kam chtěl zamířit, není zase tak daleko – tedy pokud slunce zapadá tam, kde obvykle, a pokud doběhli tak daleko, jak se domníval. Vzdálenost tu ale nepředstavovala největší problém.

Tak už to vyklop, Trne. Ořech stejně nemá dost sil, aby se vzpíral.

„Levhartí prales,“ řekl Trn zasmušile.

Ořech vytřeštil oči. Vrtěl hlavou a mnul si uši, jako by tomu návrhu nedokázal uvěřit.

„Myslím to vážně,“ dodal Trn.

Ořech ze sebe konečně vřeštivě vypravil sípavou námitku. „Ani nápad!“ Pokusil se vstát, a skácel se zpátky. „Je to nejnebezpečnější místo v Zemi odvážných – to ví přece každý!“

„Přesně tak,“ přitakal Trn. Poplácal Ořecha po zmazaném rameni a doufal, že tak ukonejší i sám sebe. „Tam nás Silnokmeni nikdy hledat nebudou.“